

Mándy Gábor

Üzenetrögzítőre

Versek 2005-ből

Mándy Gábor

Üzenetrögzítőre

versek 2005-ből

ISBN: 978-615-81480-6-1
Készült a 4SIDECOPY nyomdában.
Spirál füzetek 11.

Üzenetrögzítőre

Úgy érzem, nem kellek senkinek.
Döntöttem: világgá megyek.
Azaz hogy ki ebből a világból,
ahol a harag és gyűlölet tombol.
Keresek magamnak másikat.
Hátha lakhatóbb is akad.
Ahol megszűnnek mind a bajok,
s elmondhatom: itt – otthon vagyok.
Nem adom még fel a telefonom,
üzenetrögzítóm bekapcsolva hagyom.
Ha annyira hiányzom neked,
a sípszó után hagyj üzenetet!

Simogató kezek

A simogató kezek, ölelő karok
elfeledtetik velem, hogy meghalok.

Igaz, ahogy az idő előre halad,
az életből egyre kevesebb marad,
s egyre közelebb kerül a halál.
De amíg ölelsz, az idő megáll.

Jóllaktam

Már jóllaktam, elcsendesült a vágy.
De nézlek még. A párás test pihen.
Gyönyörű szép a szemed és a szád,
a mennyországban lehet csak ilyen.

S az illatok, azok az illatok!
Függővé váltam, s nem is vettem észre.
Bár jóllaktam, megint éhes vagyok.
Már újra vágyom, tested méz-ízére.

Maszkabál

Én nem viselek álarcot,
de akit láatsz, nem az vagyok.

Ál-testben élek születésem óta.
Ki tudja, eredetileg ki lettem volna?

Ti a bál végén visszaváltoztok,
de én magamból ki nem bújhatok.

Lassan felszívódott egész énem.
Csak a maszk létezik, én nem.

Álruhák

Láttam Elvis Presleyt a farsangon;
egy bluest énekelt el fals hangon.
Volt egy kalóz, kötés a fél szemén,
karján egy tündér – inkább őt néztem én.
Volt pap és apáca többek között,
s olyan is, ki szajhának öltözött.
Mindegy, milyen múlt állt mögötte,
magát mindenki másnak tette.

Nekem nem kellett álruha. Minek?
Magamnak öltöztem. Ki ismert volna meg?

Tavaszi koncert

A gitár peng,
a harang kong,
a csengő cseng,
a dongó dong,
a Föld is reng,
ha szól a gong,
a világ cseng-bong!

Egy kismadarat is elkap a láz.
szólót énekel, trallaláz.

A szikla

Kipróbáltad varázserődöt:
sziklává változtattál.
De ezzel változott a helyzet:
sziklásabb lett a táj.
Visszavarázsolnál, de nem megy.
Fiává fogadott a hegy.
Szikla maradok most már.

Egy csepp szomorúság

Derűs az életem, igazán.
Nincs semmi bajom. Talán
a felhőkön lehetne rés.
De ez már szinte köztözködés.
Derűs az íróasztalom,
élelművemem dolgozom,
rovom a papírt serényen,
kidomborítom az erényem,
s az összkép jobbára pozitív.
A barátnőm telefonon hív,
s a barna délutánban hirtelen
valami nem-várt megjelen,
úgyszólván szavamba vág.
Sötét lesz, nem ég a villany,
s a szoba sarkában megcsillan
egy csepp szomorúság.

A boldogság látogatása

Itthon ülök, és rád gondolok.
Csaponganak a gondolatok.
Együttlétünket elképzelem:
egyszer majd itt fekszel velem.
A forgatókönyv nem végleges,
de a tiéd a főszerep.
A szívem a torkomban zakatoz,
a boldogság itt kószál valahol.
De még nem jön be. Csak beles.

Rózsa-vers

Bőrödön rózsaiilat.
Szeretlek nagyon.
Hajadban rózsaszín szalag.
Megcsaltál, már tudom.
Tövis a körmöm alatt.
LáZRózsák arcomon.

Só-kenyér szonett

Az vagy nekem, mint sónak a kenyér,
mint termőföld a tavasz záporának.
A létem nélküled semmit sem ér,
te adsz értelmet minden porcikámnak.

A tükör vagyok, s mikor belém nézel,
egy röpke percre én is szép leszek.
Hasáb vagyok, mely kandallódban ég el,
hogy áradjon feléd egy kis meleg.

A hasznosságomat adom neked.
S míg tehetségem igénybe veszed,
lényem a lényedbe beleépül.

Nem számít, hogy mit gondolsz felőlem,
csak minél többet fogadj el belőlem,
és használj engem, most, újra, és végül.

Hóvirág

A hóleplet élet törte át,
kicsi, fehér. A megtestesült átmenet:
félíg még hó, félíg már virág.
Egy szelíd szavú hadüzenet:
akármilyen gyönges, s fegyvertelen,
ő fogja legyőzni a barbár telet.

Ingyen jókedv

Jókedvet hoztam, ingyen adom,
vegyél egy jó nagy mosolyt.
Vonaton jöttem, fapadoson,
s már reggel is jókedvem volt.

Úgy döntöttél: szomorú leszel,
pedig nincs rá igazi ok.
Kívánom, bánatod múljon el,
de én vidám maradok.

A szomorúságodat kibekkelem,
akármilyen nagy is.
Neked adom a jókedvem -
jut is, marad is.

Billeg a mérleg

(születésnap szomorka)

Túléltem megint egy évet.
Tovább darált az élet.
Ünnepelni félek.
Nem tudok örülni a napnak.
Mind kevesebben vannak,
kik felköszönthetnének.
Szeretteim nagy része odaát.
Már nagyon billeg a mérleg.
A tömegvonzás majd odaránt,
és velük együtt leszek. végleg.

Bérvers-ajánlat

Ha van egy kedvesed,
de nem írsz verseket,
viszont szeretnéd, hogy egy róla szóljon,
segítek bajodon,
a versed megírom.
Én hozott anyagból is dolgozom.

Mondd el részletesen,
a versben mi legyen,
amit akarsz, hogy majd kidomborítsak.
Részletezd bájait,
versbe szedem ma itt,
s át is adom. Neked fizetni kell csak.

Ez bevált praktika,
de nincs garancia,
hogy versem kedvezően hat a nőre.
Ettől lágyul a szív,
de lehet, hogy rendőrt hív,
ezért a pénzt, ha lehet, add előre.

Kispest

Kedvesem, ide lakni ne jöjj,
Inkább hozzád költözöm én.
Sivár lakótelep, fúj mindenfelől,
Panelban gyorsan fogy a remény.
Errefelé még Istent nem láttam,
S ha jelen volt is – csak káromkodásban.
Tehetetlen velünk ő is, szegény...

Anyóka a villamoson

Egy hajlott hátú anyóka
(kérges-fekete az arca,
s testén a nyomor mocska)
felszáll a harminchetes
villamosra.

Fáradtan körbeles.

Mindenki mordul
elfordul.

Az utasok arcán fintor:
Ettől felfordul a gyomor!

Ez a bűz kibírhatatlan!

Na jó, na jó.

De a nyomor –
az kibírható?

Perspektívák

Az apám muzsikás koldus,
az anyám jól képzett kurva.
A nővérem is annak készül,
s az alapokat már tudja.

Én betörőnek tanulok,
az is egy pénzes szakma.
Azt mondják, finom kezem van,
s az minden zárnak titka.

A tanulás fontos feltétel,
de a börtön-szakiskolába
jelenleg nincsen felvétel.

Tavaszi szomorka

Csöpörög az eső. Tavasz van.
Kizöldül az erdő a tavaszban.
A száraz levél vízben ázik,
saját fájára visszavágyik.
De ősszel a szél a földre lökte,
s a kapcsolat megszakadt örökre.
Egy kicsit meguntál. Attól félek,
ez nem csak „kicsit” – ez már végleg.

Elhidegülés

(rigmus)

Mit mondott az öreg Kisné?
Inkább senkié, mint Kisé.

Mit mondott az öreg Kis?
Így a legjobb neki is.

Pokol

A Pokol kapuján a felirat:

„Hagyj fel minden reménnyel
(ha maradt).

Már nincsen hely, ahová visszatérnél.
Ki itt belépsz, már mindenből kiléptél.

A Pokol: kín.

Ezt jól fejedbe véssed.

De beszámítjuk
földi szenvedésed.”

Agyarország

A vaddisznócsorda csörtet,
felveri a port s a csöndet.
Nincs esélye a virágnak,
letapossa a sok állat.
Mikor vita kerekedik,
két kan összeverekedik,
feltépi a bőrt az agyar,
véráztatta lesz az avar.
Múlik a nap, jön a másik,
s amikor jó,
a sok disznó
a sárban jót dagonyázik.

Pillanatkép

Összetört cserepek,
émelyítő szagok,
köztük valami
öröm után kutatok.
Derékig fűben megyek,
Lábamon vér csorog,
bőrömet tüske tépi.
Lábaim mellett
éppen egy gyík osont.
Nem vesznek tudomást rólam.
Ha már meghaltam,
a Föld tovább forog,
s a Nap is ugyanúgy ragyog.
Mégkísért ez a nyugalom.
Ez lesz az új otthonom.
Megérkeztem végre!
Megpróbálok beleolvadni
a nagy egészbe.

Kallódó lap

Magyar sétál az amerikai utcán,
egyforma bádogházak között.

Kallódó lap, amelyet sután
valaki rossz könyvbe kötött.

Egymásra nézünk, én meg az utca,
valami bocsánatkérést mormolok.
Holnap délben már utazom vissza,
és senki se keresi a kitépett lapot.

(Ligonier, Pennsylvania)

Újra itthon

Isten hozta Magyarországon!
Zimmer frei? Geldwechsel? Taxi?
Visszaszippant az országom –
bár jobb lenne kívül maradni.

Súlytalanná vált a testem,
mint a fenn szálló luftballon,
de a sárba hazaestem,
és most itt kell élnem-halnom.

Válasz Istentől

Istennek küldtem egy levelet,
de mert sokáig nem felelt,
azt hittem, nem kapta meg.
Akartam tudni, mit tegyek,
hogy ne pusztuljon el a világ.
Most megjött a válasz, a várva várt.
De a szívem nem lett könnyebb.
Válasza egy szóból állt:
MINDEGY.

Mindegy, én küszködöm tovább.

Húsz perc apokalipszis

Csöndes eső után feltámadt a szél.
Mint mikor egy óriás felébred.
Fákat tépett ki,
virágokat taposott szét,
leszaggatta a villanyvezetéket.

Húsz percig tartott a tombolása.
Most jó idő – és döbönt csönd van.
Előzetes: ez vár majd a világra – de
nagyban.

Hideglelést hoz rám a Biblia.
Közelednek a „végső napok”.
Az Apokalipszis négy lova
már türelmetlenül topog!

Munkaszüneti nap

Én ma nem írok verseket.
A mai nap: munkaszünet.
Az ideák világából leszállok,
és azt csinálom, amit ti csináltok.
A tévét is bekapcsolom.
Nesze neked, irodalom!
Vagy hallgatok valami tánczenét,
hagyom, hogy ellepjen a szemét.
Vagy kirándulok: csodálatos a táj.
A réten megrezeg a sok kecses fűszál,
surran a gyík, szökken a szöcske.
Én ma nem írok verseket.
De mindez a fejem felett
magától is verssé áll össze.

Ars politica

Ígérd, amire vágnak!
Mire rajta kapnának,
már hivatalod van,
s onnan sokkal jobban
hallatszik a szavad.
Lehetsz nyájas, vagy vad,
attól függ, kihez.
Nem kérdik, „ki ez?”,
hiszen a média
védi a
gazdag embereket,
várja, hogy lefizesd.
A politika, értsd meg,
egyfajta művészet.
De a párbaj-jelenetben
éles kard van a kézben,
és nem paradicsom,
vér folyik a színpadon
(meg a nézőtéren).

A tiszta lelkiismeret
nem adatik meg neked,
de akit egy kis gaztett idegesít,
az mi a csudát keres itt?!

Hí szekegy

Hiszek egy világban,
hiszek önmagamban,
hiszem, hogy nekem itt
dolgom van.

Hiszek a halálban,
s a halhatatlanságban,
hiszem, hogy megvalósul,
amire vágytam.

Hiszem, hogy megvalósul –
csak az idejét kivárja.
Ha én nem érem meg, megéri
unokám unokájának unokája.

(Ellenverse:)

Mi dolgunk?

Mi dolgunk a világban?

Semmi.

Lenni.

A rosszat jóvá tenni.

A kárt jóvátenni.

Ennyi.

A világ nélkülünk is jól van.

Sőt: jobban.

Az írásról

Úr ír.
De aki ír, az nem úr,
nem ura önmagának.
Az írás nyomán vita támad,
gyilkos harc dúl.
Az írók néha korán halnak.
És hallgatnak, mint a sír.

Minden szerelmemnek

Ha valakivel szerelembe estem,
soha nem múlik el már ez az érzés.
Most higgadt vagyok, megfontolt és békés,
de felidézem sok szerelmes estem.

Mert én csak most fogtam fel hirtelen,
a verseimhez rímeket keresvén,
hogy lelkem fiatal, habár a test vén,
s hogy életem enélkül íztelen.

Az éveimet bearanyoztátok.
A sok ölelkezés, titkos találka!
Ó, hányszor teljesült a kamasz álma!
Én csak hálával gondolhatok rátok.

Bizony, nektek szól e szerelmi ének,
nektek – kik vagytok már vagy negyvenen.
A kezemet esküre emelem:
a többi nőre én már rá se nézek!

Kívül és belül

Kívül van a bőr,
alatta az izom
ernyed és feszül.

Bordák közt dobog
a szívem, és benne
te vagy. Legbelül.

A majom

Az állatkerti majom
a haverom.

Ő is örül, ha meglát.

Utánozzuk egymást.

Én fára mászom, banánt eszem
(azt hiszik, elment az eszem),
ő viccet mesél, nagyot kacag,
s kiolvassa a lapokat.

Oly sokszor cseréltünk szerepet,
hogy csak találgathatjuk, ki ki lehet.

Bizony, én már azt sem tudom,
ki írta ezt: én, vagy a haverom.

Tavaszi illat

Tavaszi illat terjeng a levegőben.
Szaporábban ver tőle a szívem.
Mint a friss kenyér a péknél,
amiből enni szeretnél,
étvágyat kelt, jókedvet fakaszt.
Valahol már sütik a finom tavaszt!

Bűvölet

Kertedben illatos rózsák.
A kapu tárva-nyitva.
Valami vonz, hajt befelé.
Mi e bűvölet titka?

Finom étel az asztalon,
kancsókból nehéz borok.
Kattan a zár, nincs visszaút.
Gyönyöröd rabja maradok.

Benned oltalmat lelek.
Hadd legyek
örökös rabod!

Kapualjban

Mások már lefeküdtek, s rég túl voltak a dolgon,
mi még álltunk, szóval a sötét kapualjban.
Búcsúképpen jó lett volna egy csókot is adnom.
Jó lett volna, de közben elbátortalanodtam.

Mosolyok

Arcizmaim még nem is sejtik,
de mosolyogni fognak, én tudom.
Várni kell erre néhány percig,
s mikor a néhány perc letelik,
széles mosoly ragyog majd arcomon.

Mindjárt befordulsz, s meglátsz engem,
eloszlik majd minden aggodalom:
ott vagyok-e már, vagy elkéstem.
És mosolygunk majd mind a ketten!
Ezen már most is elmosolyodom.

Pittyegés

Pittyeg a mobilom. Ki lehet az?
Mozdulok. Te is felriadsz:
„Ki lehet, aki ilyenkor keres?”
Legyintek: ugyan, nem érdekes.
Hosszú az éjszaka, kerül az álom.
Hirtelen hárman lettünk az ágyon.

A kulcsok

Visszaadtuk egymásnak kulcsainkat.
Vége az egymáshoz járásnak.
De néha úgy gondolok rád, mint azelőtt,
s te is mintha elérzékenyülnél.
Az élet bonyolultabb a döntéseinknél.
Néha csak pazaroljuk az időt.
Elküldtelek, de lehet, hogy visszahívlak.
S ajtaink egymás előtt
már maguktól is kinyílnak.

Természet szerint

Költő vagyok – természetem szerint.
Mint a pók, kinek hálót kell szőni,
mert nyála van, s az semmi másra nem jó,
s ha nem sző, adottságát elfecsérli.

Én így születtem. Verseket írok.
Akkor is, ha nem kell senkinek se.
Akkor is, ha nem lesz többé ember,
s már nem lesz szükség semmiféle versre.

A versritmus, s a rímek kézfogása
a kozmosz rendjéből következik.
Ha idegenek szállnak le a Földön,
ezt megtalálják. S hátha élvezik.

A Nap

A Nap egész nap ragyog,
s nem érdekli,
mit csinálsz a fényel.
Én is így vagyok.
A jókedvemet sugározom széjjel.
Melengetheted benne arcodat,
és feltöltheted a napelemeidet.
De ha úgy látod jónak,
a napernyőt is előveheted.

Ha morcos vagy,
tégy érte, hogy elmúljon.
Ne a Naptól várd,
hogy árnyékba vonuljon.

A titkok könyve

Kifakulnak a képek a fejemben.
Már nem tudom, kivel, csak azt, hogy jó volt.
Az ének elveszett, csak a hangzás maradt meg.
S hogy érdekelt, ami már pusztá hóbort.

Ízetlen lett valahogy az élet.
Egyre gyengül ereje a nyárnak.
Én nem rohanok már, csak mendegélek.
Epedő asszonyok rám rég nem várnak.

A titkok könyvét még meg kéne írni,
és beleírni azt, amit csak én tudok.
De abban a könyvben nem lenne semmi.
Mert élni kell csak.
Nincsen más titok.

Elpattan a húr

(egy pillanat tárgyilagos leírása)

És elpattan a túlfeszített húr,
összegabalyodott testünk
a sötétbe hull.

Síkos kéjt izzadnak a mirigyek,
agyunkat a semmi tölti meg.

Csak a szív kalimpál,
mint verdeső szárnyú madár.

A lepedőn örömünk nyomai.

Nincs kedvem takarítani.

A múlt a jövővel összeér.

Kávét főz a konyhában egy tündér.

Az ember ilyenkor semmit sem ért.

De már nem érdekli, mit miért.

Születésnapomra, 2005

Ajándék ez a vers,
melyet én adok magamnak.
Mások többnyire elvesznek,
s jót csak ritkán adnak.

Születésnapom van,
hatvan év nyomja a vállam.
de én előre figyelek,
arra, ami hátravan.

Nyugdíjba megyek hamarosan.
Új életet kezdek.
Végre az leszek, aki vagyok!
És ez még csak a kezdet...

A versed

Azt mondd, épp hozzád való vagyok.
s hogy értelmesen csillog a szemem,
s ha csak meglátsz, az arcod felragyog,
s örülsz, hogy milyen jól jártál velem.

Azt mondd, hogy szavaim selymesek,
s gondolataim mélyen szántanak,
s mindent tudok, amit tudni lehet –
s ha nem, talán nem is kell tudni azt.

Szeretni engem van vagy száz okod
(csillag vagyok az életed egén),
s még azt is mondd, azt is mondd, hogy
oly szép vagyok, oly okos, oly *szerény*...
Neked elég, ha ezt csak gondold –
a versedet, látod, megírom én!

Kapaszkodom

Kapaszkodom életem sziklafalán.
Az egyik kő meglazult,
másikra lépnék,
de nem tudom, melyikben bízhatom.
A bizalomhoz
nem készül térkép.
A hegyhez tapadok, ahogy tudok.
Mint a talaj, eggyé válok vele.
Az emberi gőg lekopik rólam.
Nagyrészt ezen múlik: túléltem-e.

Üres vers

Ebben a versben nincsen semmi.
Se költői kép, se rím, se ritmus.
Még ha a fejemben megvolt is,
elveszett, amire leírtam.
Én mégsem dobnám ki,
hiszen azt azért bizonyítja,
hogy még élt, aki itten
versírással próbálkozott.
És ehhez képest mellékes körülmény,
hogy maga a vers csapnivaló.

*(Shakespeare ezt szebben írta volna le,
de én most mégsem cserélnék vele.)*

Gyorsvers

(egy hadaró kollégának)

Gyorsan elrepül az idő,
rohan, mint a szélvész.
Szét se igen tekinthetél,
innen máris elmész.

Zúg az erdő, jön a felhő,
megöregszik, aki felnő.

Perceg az óra,
itt van az éjfél,
lám, ma is huszon-
négy órát éltél.
Gyorsul a ritmus,
botlik a rigmus,
mától a lépték
a logaritmus.

Szinte fáj a fej, és szédül,
világcsúcskísérlet készül.
Menj előlem, hadd rohanjak,
elsodorlak, elsodorlak!

Nemis
versez,
csakegyhülye ötlet,
nemérdekelhogynemérted,
nemmondomeltöbbet.

Nemnemnemnemnemnem!

Szépség a múzeumban

Sétáltam teremről teremre
az absztrakt képzőművészeti kiállításon,
tűnődve a rafinált technikák,
bizarr ötletek felett,
amelyek modern világunk bonyolultságát voltak
hivatottak kifejezni.
Majd egy ablakhoz értem,
és kitárult előttem a természet egyszerű szépsége,
a behavazott faágak csodája.
És nem igényelt semmiféle interpretációt.

A bögrék

A lélek válik el először:
nézeteink összeférhetetlenek.
Aztán a test következik:
ami együtt forró volt, most hideg.
De mikor már a test nem ismeri fel a párját,
még mindig ott vannak a tárgyak.
Nem könnyű szétválogatni őket:
a tárgyak is egymásra vágynak.

Itt van például ez a két bögre:
az enyém a piros, a tiéd a kék.
Közös nyarunk páros emléke.
Összetartoznak,
nem választhatók szét.
Mi válást óhajtunk mindketten.
De mondd, kedves:
a bögrékkel mi legyen?

Boldog vers

Nincs már teljesületlen vágyam.
Ami nem teljesült, elfeledtem.
Akit szerettem, s elhagyott,
szép emlék már csak bennem.
Boldog vagyok, s az is maradok,
s ezen nem ronthat betegség sem.
Az egyensúlyba beleépül
saját leépülésem.

Nem sírok, és nem nevetek,
örök derűt ad a boldogság.
Verseket gondolok ki, s élvezem.
De már nem kell, hogy olvassák.

Ha Isten létezik...

Ha Isten létezik,
léte korántsem
éteri.

Ha Isten létezik,
benne ül a világban.
S élvezi.

Hó-radír

Kinézek reggel az ablakon:
hó takar mindent vastagon.

Úgy tűnik, nincs meg a parkoló,
és egyre szállingózik a hó.

Kiradírozta, ami rút,
szúzi-fehér lett az út.

Maradj meg, hó, amíg csak lehet,
hadd maradjon szép a lakótelep!

Burok

A rossz hírek ellen,
a járványok, katasztrófák hírei ellen,
a hazugságok ellen,
a rosszindulat ellen,
a ragályos butaság ellen
burkot építettem magamnak.
Itt jó, itt biztonságos.

Te nem férsz be. Ez egy
egyszemélyes burok.
De szívesen segítek neked is
bebábozódni.

Első hóvirág

Az első hóvirág üzenete:
ebbe a télbe sem haltam bele.
S aki kínálja, az aluljáróban,
feltételezi: még pénzem is van.
Tetszik nekem a tavaszi üzenet.
Vennék belőle – de nincs kinek.
A hideg télen elfagyott a szerelem.
Hóvirág, hozz új szerelmet nekem!

A herceg

Szép szőke herceget vártál,
fehér lovon.

Sajnos, az idő elszáll,
s ne vedd zokon,
hogy mire az óhaj
teljesül végre,
addigra – ó, jaj –
mindennek vége.

A lovat eladtam,
koronám is odalett.

Aki most ajtódon kopog,
az én vagyok, igen, én vagyok,
a te szép szőke herceged.

Öregem, szegényem, és gyalog.

A hernyó

Hernyó vagyok. Ez a beavatás.
Át kell rágnom magam a mocskon,
hogy jöjjön utána a megtisztulás,
s hogy létem örömet okozzon.

Ne taposs el, hagyj élni még!
Ez a csúf külső csak a kezdet.
Ha meg kell halnom mindenképp,
legalább várj, míg pillangó leszek.

Muġat a nép

Szilveszter van, muġat a nép,
trombitát fúj és durrogtat.
A szelíd boldogság nem elég,
egy évben egy nap lehetsz vad.
A kurva életbe! Kirúgsz a hámból,
berúgsz, úgy istenigazából –
s holnapra több lesz a szemét.

(Írom ezt megfigyelőként.
A dühöngő örültek
megtúrnek
időnként.)

Szépség és jóság

Lehetsz kövér vagy horpadt mellű,
Lehet arcod húsos vagy szikár,
Lehet bajusz a szájad körül,
s az se baj, ha fogsorod kijár.

Mert nem számít a külső szépség,
csak az számít, hogy mi van belül.
Nekem csak a jószág az érték,
s a lélek szépsége kivetül.

Lehetsz bár ronda, mint az ördög,
ha a szív jó, s tiszta a lélek,
rólad gyönyörű verseket költök,
és téged szeretlek, amíg élek.

Mert hatmilliárd földlakó közül
nagyon kevés az igaz ember.
Ha utamba akad egy – véletlenül –,
hogy szép-e, az már nem érdekel.

Ne írd verset a szegénységről

Ne írd verset a szegénységről.
A tett a szónál többet ér.
Adj ételt az éhezőknek –
vagy tüntess értük a Parlamentnél.

Ne verset írd a hajléktalanról,
hanem szerezz neki egy jó helyet,
takarót, némi harapnivalót,
amivel egy darabig ellehet.

Verset nem azért kell írni,
hogy attól legyen jobb az élet,
hanem mert – ha rossz marad is –
dudorászva élni könnyebb.

Teremtő ima

Amíg meg nem hal az ember,
addig mindig csak remél.
Jó lenne egy erős barát,
ki a bajtól megkímél.
Istenem! Én tudom, hogy nem vagy.
De ... legyél!

Serdül a Tél

Orrom hegyén landolt egy hópihe.
Vajon a kíváncsiság hajtotta ide?
Igazi hó még nincs, csak hódara,
ficánkolnak a szemek, mint egy kiskutya.
Serdül a Tél, még nem nőtt meg egészen.
De néhány hét múlva jön – tettere készen.
Addig a tükörben magát csodálja.
Még nincsen szakálla,
de már pelyhedzik az álla.

A világutazó

Amikor Rómában jártam,
felkerestem a Colosseumot.
Párizsban, a Louvre-ban
a képek szépsége megragadott.
A Riviérán napoztam,
az Alpokban síeltem,
a Towert csodáltam Londonban,
s réztálra alkudtam Bombayben.

Persze lehet, hogy csak olvastam,
s nem én vagyok, aki megélte.
De úgyis összekeveredik az agyban
az élmény és az emléke.

Mállik a tapéta

Mállik a tapéta a falról,
s a testről mállik a lélek.
Vagy a test mállik le a lélekről?
Ez végül is mindegy.

Most ez a szétmálló érzés.
Hogy semmi sincs, ami kitart.
Akárhogy is igyekszel,
nem kerülöd el a bajt.

Most ez a recsegés, ropogás.
S hogy kihull minden a kezedből.
A „minden elmúlik” felismerés...
Már nem szabadulhatsz meg ettől.

Az elme a múltba menekül:
mikor egész volt, ami ma törött.
De a fantáziád is kimerül –
s csak ülsz, csak ülsz,
saját romjaid fölött.

Az időgép

A mérnök csinált egy időgépet,
beszállt, és így szólt: „Indulás!”
Látni akart, hogy ezer éve
milyen is volt a világ.

Az időgép 1000-ben landolt.
Háború dúlt, halt lovas, csataló.
Emberünk megijedt, látta a gépet –
de már nem tudta, mire való.

A tanulság: Lám nem veszélytelen,
nem játék a múltba utazás.

Mert ami számít, az nem az idő,
s nem az időgép, hanem a tudás.

S ha ezer évet előre ugrunk?
Akkor a tudásunk sokkal több lesz!
Ez igaz. Az időgép odaér.
De honnan tudod, hogy még Föld lesz?

Féreglyuk

Kopogtatom a falakat,
a titkos átjárót keresem.
Mert nem lehet, az nem lehet,
hogy csak ez az egy világ legyen.
Erre pazarolt volna hat napot
a mindenható Isten?
Ez lenne az a Föld, ahol
virágba borult az Éden?
Kikérdezem a csillagászokat,
bújom a tudós könyveket.
Mert nem lehet, az nem lehet,
hogy bár sehol sem találjuk,
ne létezzen egy féreglyuk
(ahogy a sci-fi írók nevezik ezt),
mely egy másik, jobb világba vezet.
Hogy hol lehet, azt nem tudom.
Semmi nyom, még semmi nyom.

A szikla és a madár

A szikla szól a költözőmadárhoz:
Szállj le, hadd nézzem, ahogy
tollászkodsz.

Pihenj jól, s ha erőre kapsz újra,
tőlem indulj el a hosszú
útra.

Pompás hely ez, itt senki sem bánthat.
S ne feledd: jövőre
visszavárlak!

Erotika

Jobbra a férfi, balra a nő.
Két vad, szuszogó szerető.
Köztük az olvasó – gyűrött lepedő.

Jó rossz hír

A költő el van kámpicsorodva:
„Képzeljétek, a múzsám kidobott.”
Irigykedve nézzük. A mázlista.
Hiszen ez a legjobb dolog!
Most majd írhat sz bús verseket,
arról, hogy nincs már szerelem,
s hogy akit szeretsz, nem szeret.
Mindenki mást, csak téged nem.

Engem szeretnek, én boldog vagyok,
s a költészetem így vesztésre áll.
A szenvedély ugyan már megkopott,
de még nem ír a kéz – és éhes a száj.

Szerelmes szavak

Szívem!

Mért sajnólsz újabban?

Csillagom!

Zuhansz már lefele.

Aranyom!

Ott ülsz a zaciban.

Életem!

Fogysz csak egyre.

Galambom!

Repülj el messze tájra.

Nyuszikám!

Ebéd leszel az asztalon.

Kutyusom!

Ne vigyázz tovább a házra.

Virágszálam!

Te díszítsd a sírom.

Humán meteorológia

Agyamban ködfoltok.
Beleimben szelek.
Vállam mint hó ropog.
Savas esőt nyelek.

A légnyomás egyre zuhan,
a vérnyomásom is vele.
Az idő orkánként rohan.
Kezdődik rossz kedvem tele.

Napos vers

Csillagfényes éjszakával
kezdődik a nap.

Úton vagyok már, de még
nem kelt fel a nap.

A bőrömön megmaradt az
ágyad melege,
igyekszem majd egész nap
spórolni vele.

Csillagfényes szemeid
látom magam előtt,
ragyog tőlük a reggel
és a délelőtt.

Délután meg én gyűjtök
egy kis meleget,
s este az arcomon viszek
napsütést neked.

Szenvedés-irodalom

Megcsalt a legnagyobb szerelmem.
A bánatomból verseket írtam,
Egy kiadóhoz elvittem,
mindet, egy nagy szatyorban.
A szerkesztő belenézett,
s így szólt: a szenvedés valódi,
de ebből még verset kell írni.
Szegény barátom,
ezeket kiadni lehetetlen.
Ez nem irodalom.
Ez szenvedelem.

Hulló levelek

Fontos üzenetet várok,
hulló levélen.

Ezen nincs.

Ezen sincs.

De még hull bőven.

Át kell vizsgálnom
minden levelet.

Az egyiken rám
vár az üzenet.

Múlik az idő, a levelek
betakarnak.

Magam is része leszek
az avarnak.

A fagyökér

Villám csapdos, ég dörög,
esőt hozott a felhő.
A kertben a fa, fán a levél
olyan zizegő, reszkető.
A talajban a fagyökér
nem zajong. Tovább nő.
Az élet számára
soha nincs pihenő.

Egy vers életrajza

A betűk szavakká összeállnak,
s a mondat hirtelen élni kezd.
Lüktet a ritmus, mint a szív,
megszületett a vers!

De jaj, ha jön a nagy összeomlás,
a kohéziós erő eltűnik.
S akkor a vers szavakra,
s a szó betűkre szétesik.
Egyedül élettelen mindegyik.

Leltár

Izmom megnyúlt, petyhüdten lóg,
már nem húzódik össze.
Vékony a csont, könnyen törik,
selejtes lett örökre.

A tudóm is selejtes már,
a falán egyre több a lik.
A szívem avul – szinte hallom,
ahogy amortizálódik.

Az ellenőrzés sok hiányt,
értékcsökkenést feltárt.
Csőd. S már azt sem tudom,
kinek készítek leltárt.

Krisztusi póz

Száttárom két karom,
mint Krisztus a kereszten.
De szögek nélkül nincs fájdalom.
Póz ez, akárhogy igyekszem.
S mennyivel könnyebb utánozni
a testtartást és a szavakat,
mint Krisztussá válni,
és görnyedni a feladat alatt!
Persze nekem is van keresztem,
de komfortos, hordozható.
Elteszem, mikor éleget szenvedtem,
s előveszem, ha már túl jó.

Hiszek Krisztusban, de hogy helyét
az Úr jobbján foglalná el, nem hiszem.
Krisztus élt, tanított, remélt.
De honnan veszitek, hogy van Isten?
Bizony, szép lenne, ha lenne,
és mi is Hozzá kerülnénk.
De akkor az egésznek lenne értelme.
Nincs nekünk olyan szerencsénk.

Alattam szakadék

Beléd kapaszkodom, tíz ujjal,
alattam tátongó szakadék.
Szerelem ez, vagy életösztön?
Élni akarok. veled. Még!

Ha nyugdíjas leszek

(Janikovszky Éva modorában)

Ha nyugdíjas leszek,
megvalósítom az álmaimat.
Sokat olvasok, gondolkodom,
és felfedezéseimről könyvet írok.

De legelőször is
kikapcsolom az időt,
amely csak bosszúságot okoz.

Naphosszat üldögélek a játszótéren,
visszagurítom a labdát a gyerekeknek.
Az állatkertben elképzelem,
milyen lehet
majomnak, vízilónak, madárnak lenni.
Lesz majd nyugdíjas bérletem,
és bevilloszom a várost.
Minden utcáról megtudom,
hogymiért hívják úgy.
Segítek az eltévedt turistáknak,
velük megyek, és mikor hálálkodnak,
azt mondom majd: semmiség,
nekem is épp erre volt dolgom.

Szemem sarkából megnézem a lányokat,
és virágot veszek az öregasszonyoknak.
Levest osztok egy ingyenkonyhában,
és kicsit néha én is kéregetek.

Ha nyugdíjas leszek,
majd nem kötelességből, hanem jókedvemből élek.
Élek, élek, élek!

S a nagy boldogságban
majd észre sem veszem,
hogy már meghaltam.

A padon

Ülök a padon.
Az ősz megérinti vállam:
Ugye, milyen szép?
Gyönyörködd ki magad!
Nemsokára jön a busz,
és együtt megyünk el.

(Dencsik László verseinek ihletésére)

Szagok

Megmosdottam a szappanoddal,
és nekem is ugyanolyan szagom lett.

Beleittál a sörömbe,
és neked is ugyanolyan szagod lett.

Csak az összehányt lépcsőház,
az őrizte meg identitását.

Kártya

Egész életünk egy kártyajátzsma.
s ritkán teszel szert adu-ászra.
A nyereséged mindig kevés,
s a végén mindened odavész.
Isten az ellenfél. S úgy látszik:
cinkelt lapokkal játszik.
Partiról partira fogy az élet.
Ismerd el: nincs esélyed.

(Másképpen)

Kártyázom a Halállal.
Ha ő nyer, akkor elvisz.
Ha én nyerek,
Akkor játszunk még egy partit.

Testen kívüli élmény

(rémtörténet)

Baleset.

Mindenütt sötét.

Kirepülök a testből.

Keresztülsiklom egy alagúton.

Vakító fény, harsonaszó.

Elönt a boldogság: mindjárt meglátom Őt!

Ragyogó trónján rám vár...

Elbizonytalanodom.

A kapu becsukódik az orrom előtt!

Ma már nincs bebocsájtás.

Remeg a lélek.

Lenézek, látom magamat.

Épp most temettek el.

S én zuhanok, zuhanok,

vissza a testbe.

Mégsem haltam meg.

Élek!

Még...

Tengerfenék

A tengerfenék állatait nem érdekli a meteorológia.
Békéjüket nem zavarják meg a felszínen dúló viharok.
Időnként lekarikázik hozzájuk egy-egy elsüllyesztett
hajó vagy lezuhant repülőgép.
De az is elnémul,
és szégyelli magát.

Szerelem-haikuk

1.

Egy finom célzás.
Találkozó mosolyok.
Méz-cseppes ajkak.

2.

Forró suttogás.
Egy megszelídült sikoly.
Ragadós öröm.

3.

Csendesül a szív.
Lassan itt az ideje
szétbogozódnunk.

A lepel

Vágyakozásom illata,
vágyakozásod illata,
testnedveink illata
lepelként terül ránk.
Alatta csak mi vagyunk:
egy test,
egy lélek,
egy lüktetés.

Hova vezet mindez?
A lepel eltakarja a jövőt.
És különben is csukva a szemem.

A szél

Levetem nadrágom-ingem,
testemet neki kitárom.

Az érintését érzem
minden porcikámon.

Egész nap játszik velem,
ölel-csókol, ahol ér.

Úgy csókolni nem tudsz te sem,
ahogy csókol a szél.

Augusztus

Furcsa gusztus:
kedvencem augusztus.

Ez az igazi dráma,
jó és rossz csatája.

Kard peng, páncéling csörög,
s a mennyei tüzérség dörög.

Még perzsel a meleg,
de már a fellegek

özönvizet hoznak.
(Jaj, a nyaralóknak!)

Délután még főszt,
s estére itt az ősz.

A várkapuk előtt van,
s trójai falovában

– mint ki mutatkozni fél –
már ott lapul a tél.

Hónap vége

Hónap vége:
a pénznek vége,
visszaviszem az üvegeket.

Sör vagy kóla –
megy mind a boltba,
az üvegbetétből még egyszer ehetek.

Hónap vége:
a jónak vége.
Már senkinek sem veszek virágot.

Elfogyott az utolsó falat,
kaparom éhesen a falat –
de neked jó étvágyat kívánok.

Merülés

Lassan merülök.

A felszín ideges zajai tompulnak.

Átveszem a vízáramok lüktetését,

a tenger szívritmusát.

Fogytán az oxigén, de félek

a keszonbetegségtől:

a vissza-alkalmazkodás

kínjaitól.

Testvéreim már

a cápák, polipok.

Maradok.

Irodalomtörténeti széljegyzet

Petőfi nem jött fel
az özvegyi fátyolért.
Horváth Árpád ágyban,
párnák közt halt meg.
Én is így tervezem.

Azt mondod, ez nem is vers?
Nem baj.
A lényeg, hogy normálisan
éljünk-haljunk.

Leláncolt Prometheusz

Lázasan dobog a szívem,
a szavam el-elakad.
Itt ülsz igézőn előttem,
de hozzád érnem nem szabad.

Nincs rajtam látható kötelék,
de nem mozdulhatok meg, nem.
Ha megölelnék, vétenék
az illemszabályok ellen.

Az istenek büntetnek engem,
s nem engednek szabadon soha.
De a tüzüket megszereztem:
itt lobogsz – karnyújtásnyira!

Unaloműző vers

Egy barátomra vártam,
a parkban, egy padon.
Nem jött. De lett egy társam:
az unalom.

Kiderült, neki is rossz magában.
Gondolta, ha mellém leül,
az idő gyorsabban repül.

Persze, lehet, hogy csak kitaláltam,
vagy ő talált ki engem.
Ebben a bizonytalan világban
semmi sem lehetetlen.

Aztán a szavakat
verssé fűztem össze,
s az unalom eltűnt.
A versírás elűzte.

Töredék

...

hegyes ék
nyitott lék
kerék-
be tört lét
elmennék
ha mehetnék
de nem lehet még

...

Ciklus

1.

Vadászda1

(ősemerből fordítva)

HÓ! HÓ! HÓ! HÓ!

Mamut! Hús! Jó! Jó!

Jön! Jön! Jön! Jön!

KÓ! KÓ! Fogd! Fogd!

Mamut! Mamut!

Hús! Hús!

Dobd! Dobd!

Fuss! Fuss!

Dab-dab-dab-dab,

dab-dab-dab-dab!

2.

Eredetmonda

A népünket a Nagy Szellem teremtette,

Bennünket is Ő hozott

erre a helyre.

Az égen sok kis láng:

a csillagok.

Miénk a Nagy Titok:

Mi vagyunk

a Szellem népe.

3.

Antik

Nagy nevű Róma, s a klasszikus ókor sok leleménye
elpusztult, elenyészett, durván sárba tiporták.
Jöttek az új eszmék, a kegyetlen, vad katonákkal,
és a kapunkon a barbár horda árként bezúdult.
Mit nekik törvény, mit nekik élet, semmi se számít,
trappolnak csak, vad röhögéssel, s ha céljuk elérték,
berúgnak, és azt sem tudják már, mit akartak.

Búcsúdalt írnék abban a hitben,
hogy a leírt szó túlél engem, hozzátok jut majd,
s abban is bízva: lesz valaki, aki érti az írást.

4.

Lantot pengetek

Én úrfi vagyok, lantot pengetek,
a dámák szívét ezzel lágyítom.
Oly édes, mint a méz minden dalom,
s akinek szól, a térde megremeg.

Magam finom kelmékben járatom,
és járatos vagyok minden nüanszban.
Mások csak tűnjenek ki véres harcban,
én hadd pengessem mézédés dalom.

A kalandoktól kapok új erőre,
de időnként búskomorság gyötör.
Mert elvész, én ezt sejtem már előre,
a földtulajdonért folytatott pör.
És akkor elhallgat a dal örökre –
nem marad más, csak paraszt és ökör.

5.

Parasztdal

Rablók, papok, földesurak
élvezik az életet.

Aki gazdag, vígan mulat,
nekünk lesz csak nehezebb.

Azt tanítják: légy türelmes.

Deres táncol bőrömon.

Az erősebb mindent elvesz,
azt se mondja, köszönöm.

A király nagy várat épít –

dolgozz csak, bűdös tahó!

Álmainkban megjelenik

Marx és Lenin és Mao.

6.

Ipari forradalom

Fagörgőből kerék,

kerékből ékszíj,

ékszíjből dugattyú,

dugattyúból páncélvonal,

targoncából futószalag,

futószalagból pénz,

és pénzből pénz, sok pénz.

Vadászpuskából gépfegyver,

luftballonból léghajó,

léghajóból repülő,

repülőből bomba,

bomba, bomba és halál.

Jaj, az ipari forradalom
felfalja gyermekeit!

Lánctalpakon tipor előre
a soha véget nem érő
barbár jövő.

7.

Kantáta

Mostanra végre
minden összeért.
Győzött a Földgolyón
a demokrácia,
felhangzik mindenütt
a béke himnusza.
Nem lesz több háború,
nem ontanak több vért.

Számítógép oldja meg
gondjainkat.
A világproblémákra
ott az ENSZ.
E-mailben ismeretleneknek is
üzensz.
Kis éji zene szól,
álomba ringat.

Az ember Holdra lépett,
s megy tovább,
tehetségét már galaktikus szonda hirdeti,
idegen csillagok raja
hódol neki.

Éljen az új kor és az
új világ!

8.

Posztmodern

A mítosz feldobta a talpát.

Túl sok paranormálist
szipóztunk be.

Könyvet írok arról,
mit hogy ne csináljunk.

A Möbius-szalag
háttoldalán létezőnk.

Minden gondolkodás ráfizetéses,
az értelemnek nincs értelme többé.

Van-e modernizmus post mortem?

Van

-e

?

9.

Vissza a természethez

És eltelt százszor százszor száz év nyara,
bemerészkedtünk oda, hol város volt valaha.

A földből fura vasak állnak ki,
rajtuk ákombákom, senki se érti, mi.

Én sem értem, de ismerem a betűket,
ide írom, hátha valaki tudja, mi lehet:

M I C R O S O F T.
Mit kezdünk ezzel most?

Ej, haszontalan holmi,
dobjátok ki!
Faragjatok lándzsát!
Megyünk vadászni!

TARTALOM

Üzenetrögzítőre	4
Símogató kezek	5
Jóllaktam	6
Maszkabál	7
Álruhák	8
Tavaszi koncert	9
A szikla	10
Egy csepp szomorúság	11
A boldogság látogatása	12
Rózsa-vers	13
Só-kenyér szonett	14
Hóvirág	15
Ingyen jókedv	16
Billeg a mérleg	17
Bérvers-ajánlat	18
Kispest	19
Anyóka a villamoson	20
Perspektívák	21
Tavaszi szomorka	22
Elhidegülés	23
Pokol	24
Agyarország	25
Pillanatkép	26
Kallódó lap	27
Újra itthon	28
Válasz Istentől	29
Húsz perc apokalipszis	30
Munkaszüneti nap	31
Ars politica	32
Híszkegy	33
Az írásról	34

Minden szerelmemnek	35
kívül és belül	36
A majom	37
Tavaszi illat	38
Bűvölet	39
Kapualjban	40
Mosolyok	41
Pittyegés	42
A kulcsok	43
Természet szerint	44
A Nap	45
A titkok könyve	46
Elpattan a húr	47
Születésnapomra, 2005	48
A versed	49
Kapaszkodom	50
Üres vers	51
Gyorsvers	52
Szépség a múzeumban	53
A bögrék	54
Boldog vers	55
Ha Isten létezik... ..	56
Hó-radír	57
Burok	58
Első hóvirág	59
A herceg	60
A hernyó	61
Műlat a nép	62
Szépség és jóság	63
Ne írd verset a szegénységről	64
Teremtő ima	65
Serdül a Tél	66
A világot azó	67
Mállik a tapéta	68
Az időgép	69

Féreglyuk	70
A szikla és a madár	71
Erotika	72
Jó rossz hír	73
Szerelmes szavak	74
Humán meteorológia	75
Napos vers	76
Szenvedés-irodalom	77
Hulló levelek	78
A fagyökér	79
Egy vers életrajza	80
Leltár	81
Krisztusi póz	82
Alattam szakadék	83
Ha nyugdíjas leszek	84
A padon	86
Szagok	87
Kártya	88
Testen kívüli élmény	89
Tengerfenék	90
Szerlem-haikuk	91
A lepel	92
A szél	93
Augusztus	94
Hónap vége	95
Merülés	96
Irodalomtörténeti széljegyzet	97
Leláncoolt Prometheus	98
Unaloműző vers	99
Töredék	100
Ciklus	101

megpróbálok beleolvadni a nagy egészbe most
itt kell élnem-halnom az Apokalipszis négy lova
már türelmetlenül topog a világ nélkülünk is
jól van az írók néha korán halnak bordák közt
dobog a szívem, és benne te vagy legbelül
valahol már sütik a finom tavaszt ajtaink
egymás előtt már maguktól is kinyílnak ne a
Naptól várd, hogy árnyékba vonuljon a titkok
könyvét még meg kéne írni ez egy
egyszemélyes burok de szívesen segítek neked
is bebábozódni legalább várj míg pillangó
leszek a testről mállik a lélek a titkos átjárót
keresem agyamban ködfoltok beleimben szelek
magam is része leszek az avarnak a szívem
avul szinte hallok ahogy amortizálódik nekem
is van keresztem de komfortos hordozható
beléd kapaszkodom tíz ujjal szemem sarkából
megnézem a lányokat és virágot veszek az
öregasszonyoknak a tengerfenék állatait nem
érdeklő a meteorológia úgy csókolni nem tudsz
te sem ahogy csókol a szél elfogy az utolsó
falat kaparom éhesen a falat trappolnak csak
vad röhögéssel álmainkban megjelenik Marx és
Lenin és Mao az ipari forradalom felfalja
gyermekait a Möbius-szalag hátoldalán
létezőnk az értelemnek nincs értelme többé